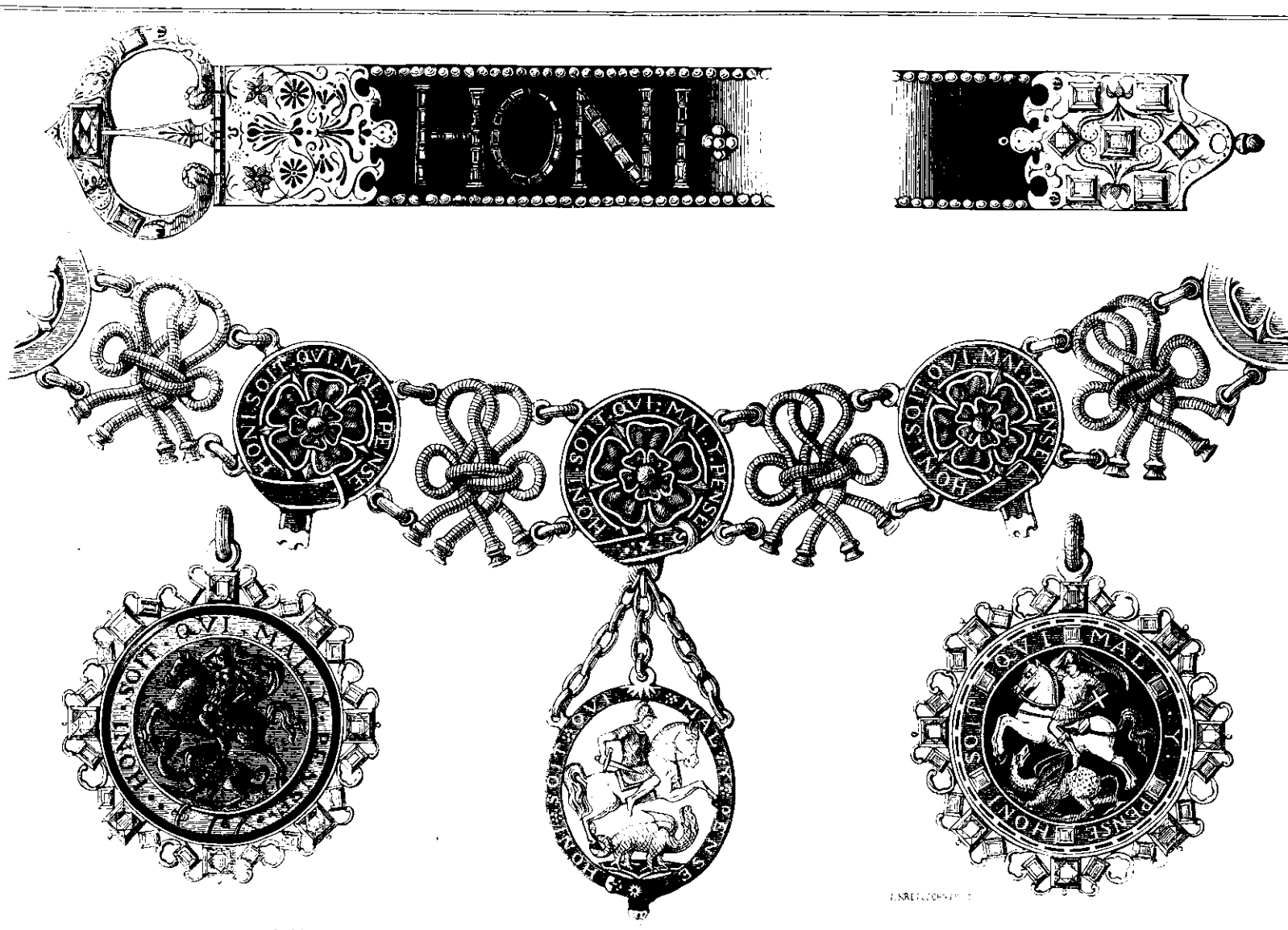

Hosebaandsordenens Insignier, tegnede efter Originalerne paa Rosenborg, af Leopold Hartmann.

lerne" paa Hjørnet, til de afskyelige „Sælgekjællinger", der ubetinget høre til en anden Menneskerace end vi andre Kjøbenhavnere. Midt imellem dem sidde de uskyldige Amagerkoner med deres Kurve med Grønt og Frugt. Det er en løierlig Art Mennesker, de. Troe mod deres Hjem, Forældre, Søskende eller Børn, uimodtagelige for enhver anden Tanke end den at skaffe Penge til disse, sidde de her den hele Dag fra Solopgang til Torvefeining. I Regnveir og i Solskin med en Paraply, i Kulde med to blaae Bælgvanter, altid med en rød Næse og en uendelig Bunke Tørklæder om Halsen, gaaer deres Liv saa eensformigt som et gammelt Uhrværk. De tale ikke meget, de læse ikke, strikke ikke altid, og see ikke ud, som om de vare meget besværede af Tanker; hvad de sysselsætte sig med under dette langsommelige Dagværk, veed man ikke, men af den velbehagelige, klingrende Ragen med Haanden i den store solide Lomme tør man vel slutte, at Dagens Udbytte bliver calculeret. Der er maaskee i denne lille Samling Amagere samlet mere af den rigtige, hollandske phlegmatiske Charakteer, end i hele Dragør.

Fra en Reise i Norge.

I.

Norge med de mægtige Fjelde, de trange Dale, Isbræerne og Midnatssolen, har for mig noget meget Lokkende; da Omstændighederne føiede sig saaledes, at det blev mig muligt, befoer jeg derfor i Sommer Landet fra Christiania til Tromsø. Efter et Ophold i Christiania og efter at have taget Hurra-Afsked med de norske Studenter, der droge til det skandinaviske Møde, reiste jeg fra Byen, for oppe i Fjeldbygderne at lære Normændenes daglige Liv i deres Hjemstavn at kjende.

Da var jeg ene; jeg havde heller ikke søgt Reisefølge; jeg skiftede gjerne Selskab med Egnen og vilde være saa uafhængig, som muligt. Men nu, da jeg reiser om igjen — i Tankerne — nu vil jeg meget gjerne have Følge, og om Du, velvillige Læser, vil gjøre mig Selskab, vil jeg være Dig særdeles forbunden.

Vi ville besøge Norges forskjellige Egne: først tage gjennem Gudbrandsdalen, i det Sønden- eller Østenfjeldske, og gjennem Romsdalen til Molde, og derefter fortsætte Reisen i det Nordenfjeldske til Throndhjems, Nordlandenes og Finmarkens Amter indtil Tromsø, og saa atter vende os imod Syd og gjennem det Vestenfjeldske over Søndmør, Jostedalsbræen og Sognefjeld vende tilbage til Gudbrandsdalen.

Fra Christiania til Molde.

Vi ville see Norges norske Natur; lad os derfor trække Syvmilestøvlerne paa og tage et Seximilestridt, medens Jernbanetoget damper afsted fra Christiania til Eidsvold ved Mjøsen — deels gjennem frugtbare Egne, deels gjennem Mose- og Sandstrækninger, der ere bevoxede med Naaleskove, eller rettere Krat — eller medens Toget med sagnet Fart gaaer over Træbroer, gjennem hvis rystende, skeletagtige Tømmerværk man fra 4de Klasses aabne Vogne seer Bækkene løbe lystigt afsted, eller medens det standser ved de otte Mellemstationer. Vi staae da ved Eidsvold Station, ved Dampbaaden, der, naar Toget er kommet, fører de Reisende videre, først et Stykke gjennem Vormen og saa over Mjøsen.

Scene fra Høibroplads, tegnet af Th. Jensen.

Denne ni Mile lange Indsø er omgivet af jævntskraanende Landstrækninger, med Skove og Agre og Huse i yndig Vexlen; dens blide og velhavende Udseende forskjønnes ved Helgeøen i Søens Midte, ved Kirker hist og her paa Kysten, ved Hammar By- og Klosterruiner og Lillehammer lige ved Bredden, samt ved, at Kysten flere Steder hæver sig til en efter danske Forhold temmelig betydelig Høide.

For denne Indsøes Skjønhed have Normændene en særdeles Kjærlighed. Det Blide og Yndige tiltaler mest dem, der ere opvoxede i en mægtig Fjeldnatur, medens vi, der ere vante til en mildere Landskabscharakteer, søge det Storartede og Vilde; derfor ville vi nu atter benytte Hexestøvlerne, saa at vi, medens Dampbaaden endnu kruser Mjøsens Vande, allerede kunne staae i det skjøntliggende Lillehammer, ved Søens nordlige Ende.

— Nu ere vi snart oppe mellem Fjeldene; Naturen forandrer sig; tillader Du, min Læser,